

Januari – Maart 2017
(Verschijnt 4 maal per jaar)

Africa Inland Mission
Nederland
Nieuwsbrief

In dit blad:

Als U het huis niet bouwt	1
Waarom kortverband?	2
Annemarie Boks	4
Léonie Dieleman	6
Jurgen en Katja Hofmann	8
Ard en Carin de Leeuw	10
Verjaardagen werkers	14
Adressen werkers	14
Bestuur AIM International	15

Africa Inland Mission International is een ANBI erkende organisatie waardoor giften aftrekbaar zijn.

Bankrekening is NL91 RABO 0155 6577 12 tnv AIM International te Wageningen.

Aangesloten bij Missie Nederland

Het is toegestaan om artikelen uit deze nieuwsbrief over te nemen mits met bronvermelding.

AFRICA
INLAND MISSION

www.aim europe.nl

Als U het huis niet bouwt

Alles wat ik ben behoort U toe
en al wat ik op aarde heb, ontvang ik
dankzij U.

Ik zet mijn trots en eergevoel opzij;
het dienen van mijn Heer
is nu het hoogste doel voor mij

Zo gauw wens ik wat U een ander geeft
en zie ik niet de gaven die U mij gegeven
heeft.

Heer, blaas het vuur aan dat U eens
begon;

ontsteek in mij een liefdesvuur
dat iedereen zal zien.

Want als U het huis niet bouwt,
is mijn moeite tevergeefs.

Als U niet werkt door mij
blijft er niets dat waarde heeft.

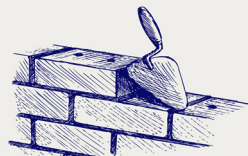
Ik wil bouwen aan een huis
dat de vuurproef kan doorstaan;
iets dat blijvend is,
waarvan U zegt: Goed gedaan.

Voor de glorie van Uw Naam. Glorie van
Uw Naam!

tekst - Opwekking 713

De dagelijkse werkzaamheden of
beslommingen kunnen ons zo
bezighouden dat de dag al voorbij is
voordat we er erg in hebben. Aan het
eind van de dag kom je dan tot de
ontdekking dat de dag door je
vingers is geglipt terwijl je vooraf nog
zo stellig had voorgenomen om meer
bewust te zijn van de dagelijkse

**Want als U het huis niet bouwt
is mijn moeite tevergeefs.**

HAAR
LUCK
KINDHARTS

Opwekking 713

werkzaamheden en je ook had
voorgenomen om aandacht te geven
aan de mensen om je heen.

Ik weet niet hoe het u vergaat maar
als ik daadwerkelijk de dag met de
Heer begin en aandacht geef aan de
ontmoetingen op de dag, de dag
anders verloopt. Net of het woelige
water om mij heen meer tot rust komt
als ik de Heer vraag om mee te gaan
de dag in en de dag door.

Zo mooi verwoord in het lied 713
worden we opgeroepen om te
bouwen aan 'een huis' dat de
vuurproef kan doorstaan. Dat laatste
blijkt in de praktijk nog niet zo
eenvoudig. Zeker is dat we dit niet op
eigen kracht kunnen. We hebben de
Heer zo nodig om juist die dingen om
ons heen te zien die te doen. Zoals
de Heer oog had voor de mensen in
nood.

Wat zijn we gezegend dat er zulke mooie liederen geschreven worden. Lieder die ons kunnen troosten, liederen waarin we de Heer Groot kunnen maken of liederen die ons kunnen aansporen om op Weg te gaan.

Wat zijn we gezegend dat we mogen lezen hoe de Heer door zendelingen heen mensen bereikt met het evangelie. Mooi om door die verhalen heen ook aangespoord te worden om in onze eigen omgeving mee te bouwen aan een huis dat de vuurproef kan doorstaan. Heer onze bede is dat U ons voorgaat.

*Want als U het huis niet bouwt,
is mijn moeite tevergeefs.
Als U niet werkt door mij
blijft er niets dat waarde heeft.
Ik wil bouwen aan een huis
dat de vuurproef kan doorstaan;
iets dat blijvend is,
waarvan U zegt: Goed gedaan*

Waarom kortverband?

Kortverband? Waarom zou je het doen? Is er enige waarde om als kortverbander naar het buitenland te gaan? Veel mensen zeggen dat kortverband niets bijdraagt aan degene die men daar dient, maar dat het alleen voor de kortverbander waardevol is.

Dit zijn zo enige vragen en bevindingen die we tegenkomen als we kijken naar kortverband zending en het uitgaan naar nog onbereikte bevolkingsgroepen in Afrika. Er zit een stigma aan kortverband missies waardoor het vaak in een negatief daglicht komt te staan en velen gaan gewoon niet.

"... belangrijk voor kortverband is dat het dient als opstap naar langverband..."

De moeite nemen? Of is het de moeite waard?

Waarom maken we ons dan hard voor het aanbieden van kortverband missie mogelijkheden?

Nu, omdat we geloven dat er een groot voordeel is in kortverband missies.

We ondersteunen niet een plaatsing voor mensen om een vakantie te hebben in Afrika. In plaats daarvan functioneert ons kortverband departement als een opstapje naar wat en hoe langverband zending is. Hiermee zeggen we niet dat je alleen als kortverbander kunt gaan als je in de toekomst een langverband zendeling wordt, maar we willen de mogelijkheid aanbieden aan kortverbanders om te kunnen ervaren wat het zendingsleven is, zowel het goede als het slechte.

We beogen altijd om kortverbanders naar locaties te laten gaan waar langverband medewerkers al werkzaam zijn. Dit biedt de kortverbander de mogelijkheid om te zien en te delen wat er al wordt gedaan. De reden is dat de kortverbander een extra bijdrage kan leveren aan de bestaande projecten en welke gecontinueerd kunnen worden door de vaste medewerkers ook nadat de kortverbander is vertrokken.

Hoe dan ook, kortverband missie speelt een belangrijke rol als opstap naar langverband werkers.

De uitslag van een onderzoek dat werd gepresenteerd op een recent gehouden kortverband AIM-forum, toonde aan dat 100% van de langverbandwerkers onder de 45 jaar in Kenya in het verleden een kortverband missie hadden gedaan (met AIM of een andere organisatie). Deze resultaten laten overduidelijk zien de rol die kortverband speelt in het laten proeven en ervaren zodat mensen kunnen ontdekken of God hen al dan niet voor langverband roept.

Dit zijn niet de enige redenen waarom mensen kortverband zouden moeten overwegen maar het onderstreept wel onze passie om kortverbanders uit te zien gaan naar Afrika's onbereikte bevolkingsgroepen.

Eeuwigheidswaarde.

Wat is jouw reactie? Zie je de meerwaarde van kortverbandwerk en kies je het te ondersteunen?

Wil je mensen bemoedigen en aanmoedigen om het te overwegen in hun zoektocht naar Gods plan voor hun leven?

Zonder twijfel zal de discussie gaan over de waarlijke meerwaarde van kortverband missie werk. Maar....als een persoon is gered door het werk van een kortverbander dan is het zonder twijfel missiewerk met eeuwigheidswaarde als wij uitzien naar de groei van Gods Koninkrijk onder de onbereikte bevolkingsgroepen in Afrika.

Nieuws van heinde en ver...

Annemarie Boks

Annemarie, werkzaam in Congo, houdt zich, samen met een team, bezig met voorlichting over aids. Ze doet dit via films, gesprekken, radioprogramma's etc.

Denkt niet aan hetgeen vroeger gebeurde en let niet op wat oudtijds is geschied; zie, ik maak iets nieuws, nu zal het uitspruiten; zult gij er geen acht op slaan?

Jes. 43:18-19

Drie maanden Adi. Het leek best wel een lange tijd, maar ik moet nu zeggen dat het heel erg snel voorbij is gegaan. Ik heb me weer volledig in m'n element gevoeld en ook al had ik vooral in het begin m'n rust nodig, ik ben nu volledig op dreef en moet mezelf soms afremmen. Wat vorig jaar gebeurde, de cyste, repatriëring naar Nederland toen ik nog maar pas terug was van twee maanden Nederland, de operatie, de uitslag en de behandeling tegen kanker met bestraling en chemo, het lijkt allemaal zo ver weg. Op dit moment herinnert alleen het litteken eraan dat het echt is gebeurd. Plus dat m'n haar nog kort is, maar dat groeit goed. Maar met kanker weet je dat er

nacontroles zullen zijn en de eerste is op 7 maart. Wat betekent dat ik voor die tijd in Nederland aankom, en wel op 5 maart in de ochtend om 6 uur. In maart zal ik in ieder geval in Nederland zijn in verband met familie redenen. Wanneer ik precies terug zal gaan, weet ik niet. Alles hangt af van de medische controles. Maar ik voel me goed, en we hebben een grote God !!!

Drie maanden Adi. Wat heb ik allemaal kunnen doen en zijn ? Ik weet dat het hier zijn in Adi al een grote betekenis is voor de mensen om mij heen. De week in april dat ik ziek in Adi was, veel op bed lag en uiteindelijk gerepatriëerd moest worden, heeft grote indruk gemaakt op iedereen. Zo erg zelfs dat men

dacht dat ik nooit meer terug zou komen. Door telefonisch contact met Nghota, een van de werkers rondom m'n huis, timmerman en tevens chef van Adi bleef men op de hoogte van mijn medische problemen en behandeling en ook dat deed denken aan een onmogelijkheid tot terugkeer. Maar we hebben een groot God. Een God die ons leven in zijn handen heeft. Ik heb Hem naast me geweten tijdens de dagen dat ik behandeld werd. En ook tijdens deze drie maanden.

Na de Kerst heb ik op drie jeugdconferenties iets kunnen doorgeven over AIDS. Leuk om te doen, maar omdat ik eind december nog best wel snel moe was, ben ik voor m'n praatje gegaan en weer terug naar huis. Veel contacten met de jeugd heb ik dus niet gehad. In januari heb ik ook iets kunnen doorgeven tijdens een fundraisingsdienst. Juist dat weekend was Toni op bezoek en zij is ook meegegaan.

Twee projecten die ik in zekere mate heb kunnen afronden zijn het schrijven van het boek voor de tweejarige Bijbelscholen en een film over 'Een huwelijk naar Gods wil'. Het boek, waaraan ik heb gewerkt samen met Yoloki, een jonge vrouw die in Bunia heeft gestudeerd, gaat gecorrigeerd worden door een groep mensen die een theologische, medische of onderwijs achtergrond hebben. Als ze het over de tekst eens zijn, kan het boek gedrukt worden, zelfs als ik er niet ben. De filmclips waren in 2015 al opgenomen maar waren blijven liggen. Ik heb dit nu opgepakt en de montage verzorgd. Erna heb ik het samen met de dominee, die een van de initiatiefnemers was voor de film en nog iemand die veel films monteert het resultaat bekeken en samen hebben we nog enkele veranderingen aangebracht. Er is een begin

gemaakt met de distributie van de Dvd's.

Drie maanden Adi. Ik heb veel gedaan, ben eigenlijk weer helemaal in m'n ritme van voor mijn ziekte. En ik weet me helemaal op de plaats die God voor me bereid heeft. Ik ben hier nog niet klaar. En dan denk ik ook aan Fil. 1:6 'Hiervan toch ben ik ten volle overtuigd, dat Hij, die in u een goed werk is begonnen, dit ten einde toe zal voortzetten, tot de dag van Christus Jezus.' Ik vraag me af hoe God zijn plan met mij gaat openbaren en voltooien. Wilt u met me mee bidden?

Dankzegging:

1. Voor Gods genade en nabijheid
2. Voor drie maanden Adi en de bemoediging voor de mensen hier;
3. Voor wat ik heb kunnen doen en alle contacten die ik gehad heb.

Gebed voor:

1. Voor een goede afsluiting, terugreis en tijd in Nederland;
2. Voor de medische controles en ik weer snel terug kan zijn in Adi;
3. Voor de CECA die de Algemene Vergadering voorbereid eind april;
4. Voor de artsen en personeel in het ziekenhuis en het behandelingsprogramma van mensen met HIV.

Heel veel zegen en hartelijke groeten, Annemarie

Léonie Dieleman

Léonie, werkzaam in Mozambique, geeft lessen op scholen over de meest elementaire dingen van het leven waarbij in alle lessen een stuk onderwijs zit over aids.

Lawinegevaar

Ooit zei iemand tijdens een voorbereiding op vertrek naar het buitenland het volgende: 'De hoogtepunten in het buitenland zijn hóger dan in je vaderland en de dieptepunten dieper dan in je land van herkomst'. Of dit voor iedereen geldt weet ik niet, maar ik kan het wel beamen. De gouden momenten in een andere cultuur zijn letterlijk en figuurlijk op grote hoogte grensoverschrijdend, maar je komt ook terecht in krochten waarvan je het bestaan niet kende.. Wel logisch, je bent veel meer op jezelf aangewezen en er is een kleiner sociaal netwerk dat als vangnet kan fungeren..

Bij gebrek aan een Mozambikaanse co-worker heb ik in 2016 het tienerprogramma in 28 groepen alleen gedraaid. Ik vond het héél spannend of ik de klassen van soms 80-90 leerlingen alleen aan zou kunnen. Ik moest er haast altijd dicht bovenop zitten, tolde soms op m'n

benen van de vele uren staan voor de klas en m'n stem wilde niet altijd meer en tóch ging het veel beter dan ik had durven dromen. Het gaf me vleugels, terwijl ik soms privé angstig dicht bij diepe ravijnen balanceerde; er zelfs soms inrolde. Echter ondanks deze persoonlijke moeiten, keek ik tevreden terug op een geslaagd schooljaar!

Door roosterwijzigingen moet ik vaak lesgeven in lawaai, op ongedisciplineerde scholen. In m'n eigen klas krijg ik het meestal wel op orde, maar dan rennen en spelen er een paar honderd kinderen rond het klaslokaal zonder ramen en deuren, zodat het lesgeven gewoon niet gaat. Ik was na 3 dagen m'n stem kwijt en het nekt(e) me; met alle problemen die er zijn, wordt nu óók m'n werk nog onmogelijk gemaakt. Door het leven gepokte en gemazelde collega's schudden hun hoofd wanneer ik vertel me door God en mensen verlaten te voelen. 'Je wérk wordt aangevallen, maar niet door God. Het is verre van leuk, Hij laat het toe en waarom weten we (nog) niet.'

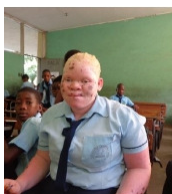
's Morgens probeer ik me in te prenten om 'vriendelijk te zijn en goed te doen'. Dat laatste betekent hier meestal je portemonnee te trekken en dat geeft zo'n rot goedkoop gevoel; dat je slechts dáár goed voor bent. Zelfs een glimlach kan pijn doen, heb ik gemerkt en tot overmaat van ramp vroeg een

collega-juf op zo'n dieptepuntendag: 'Léonie, wat is je geheim dat je altijd opgewekt en vrolijk bent?' Een beetje schaapachtig probeerde ik te lachen. Ze moest eens weten..

Op de momenten dat ik 'zwarte sneeuw' zie in het hete Afrika probeer ik mezelf op te lappen door aan mensen te denken die het ook moeilijk hebben en soms nog moeilijker. Eén van die mensen zat voor me in de klas. Ze zat alleen in haar schoolbank; een klasgenootje had tegen de anderen gezegd niet naast haar te gaan zitten en niet met haar te praten. Deed je dat, dan kon je nl. ook haar ziekte krijgen (..)

Rosalina is een weesmeisje en Albino. Alleen al dat alleen zitten in haar schoolbankje kan dodelijk zijn.

Een paar dagen later gaf ik in een andere klas les en keek door het 'raam'. De klas van Rosalina had gym. Ze stond alleen aan de kant. Even kon ik niet verder praten. Ik zag de zwarte sneeuw weerkaatsen, leek het wel, vanaf haar blanke huid. Het alleen-zijn, zowel van haar als van mezelf, deed me zo'n pijn.

Rosalina was 5 jaar toen haar schoonzussen haar handen opzettelijk verbrandden door er gloeiende kooltjes in te leggen. Vervolgens moest ze water gaan

halen enkele kilometers verderop. Twintig liter. Dat redde ze niet en wanneer ze dan onderweg water verloren was, kieperden haar schoonzussen de emmer leeg en moest ze weer opnieuw om water.. Ik zocht haar thuis op omdat ze niet goed ziet en ook niet goed kan lezen en schrijven. Als klein meisje zat ze vaak huilend op de stoep bij een mevrouw en deze heeft zich over haar ontfermd. Ik hoop dat ik haar aan een bril kan helpen. Zelf heb ik ook een 'nieuwe bril' nodig.. iets multifocaals, waardoor ik de dieptepunten anders kan bekijken en er daardoor ook anders in kan staan, want: 'there are things in life which are out of your control, you cannot change them. You just have to live with it'.

Afgelopen vrijdag moest ik weer naar de meest ongedisciplineerde school; ik trok m'n 'snowboots' aan en probeerde te kijken wat er mogelijk was. Ik gaf in 1 klas les en om de 10 minuten liep ik de klas uit om in 2 andere klassen zonder docent wat orde te scheppen om vervolgens weer terug te gaan naar m'n eigen klas. Na de les kreeg ik een briefje van een leerlinge: 'dank dat u ons met zoveel geduld en plezier lesgeeft.' En toen ik later de klas van Rosalina binnenkwam, zat er iemand naast haar in de schoolbank. Sneeuw smelt.. toch? Een hoogtepunt!

Jurgen en Katja Hofmann

Jurgen en Katja, met de kinderen, zijn inmiddels in Madagaskar en zijn druk bezig met de taal te leren.

Verhuizen

We zijn druk bezig geweest met de verhuizing naar Maroamboka. In de tweede week van februari zijn we met het hele gezin vertrokken. Rustig aan want rijden op de wegen van Madagaskar met vijf kinderen is vragen om wagenziekten. Afgeladen vertrokken we. De volgende middag kwamen we aan. Onderweg kwamen we nog één van de koningen tegen die zojuist terugkwam van zijn rijstveld. Hij was blij om ons te zien en wist de namen van de kinderen nog! Zo veel tijd als het ons kostte om de auto in te laden zo veel sneller ging het uitladen. Met twee man op het dak en vier dragers was de auto in een mum van tijd leeg. Katja dirigeerde waar alle dozen heen moesten en kon gelijk beginnen met de inrichting van de keuken. Voldaan maar moe en verveeld gingen we slapen. De volgende dag zouden we wel verder zien.

Eten

De etenswaren in het gebied beperken zich tot rijst, bonen, groene bladgroenten, rijst en niet te vergeten:

rijst! Om toch gevarieerd te kunnen eten hebben we zoveel mogelijk gebruik gemaakt van ons verblijf in Antananarivo om houdbare producten in te slaan. Verder hebben we onderweg op diverse markten producten als aardappelen, komkommers, meloenen, bieten, wortels en bijvoorbeeld pompoenen gekocht. De kunst is om de groenten, veilig tegen muizen en vocht, goed op te slaan.

Klussen

Net als in alle nieuwe huizen is het nooit helemaal zoals je zou willen. Dit was ook het geval in ons huis. Rondom het huis loopt een greppel om het regenwater weg te leiden. De greppel was echter niet diep genoeg en liep bovendien niet af. Hier kwamen we snel achter toen de regen begon te vallen. Het water stroomde blij een deel van het huis binnen. De greppel moest dus uitgegraven worden. We kregen hulp van een plaatselijke jongen. Vol goede bedoelingen begon deze achter het huis te graven waarbij hij alle grond tegen de houten wand van het huis aan gooide. Hij was snel klaar en liet trots zien hoe diep de greppel nu was. We bedankten hem en zeiden dat we de rest zelf wel even af zou maken. We zijn de rest van de dag bezig geweest om de grond af te voeren :)

Een andere belangrijke klus was het aanleggen van de elektra. In Tana hebben we een zonnepaneel systeem gekocht. Ook alle nodige draden, fittingen en stopcontacten hadden we mee. Inmiddels is alles aangesloten en kunnen we ook 's avonds, als het buiten donker is, nog even samen nagenieten met een kopje thee terwijl boven de telefoons en laptop staan op te laden voor de volgende dag.

De kinderen

Het is allemaal heel spannend! De kinderen moesten (weer) afscheid nemen van vriendjes en vriendinnetjes. Een week voor vertrek hebben we een kinderfeest georganiseerd. En de dagen voor vertrek werden gretig aangegrepen om nog even te spelen bij vriendjes thuis. Maar toen kwam het vertrek. Vanya had op haar verjaardag een waardebou gekregen. De waardebou beloofde een poesje zodra we in Maroamboka zouden wonen. Onderweg kwamen we tijdens een pauze een nest met kittens tegen. De kinderen waren nietsvermoedend aan het spelen op een grasveld terwijl wij een poesje uitzochten. We hebben Vanya zelden zo stil en gelukkig achter in de auto zien zitten. Haar eigen poesje welke de naam 'Poekie' heeft gekregen. Maar, o wee, Poekie werd ziek. Een opgezwollen buik, braken en diarree, kortom, een

zware worminfectie. We hadden geen speciale wormenkuur voor poezen bij ons dus toen maar een klein stukje van een tablet voor mensen afgebroken. Poekie loopt nu weer blij rond en ontloopt zich tot een ware jager.

Voor Dani brak er ook een speciale tijd aan. Hij was al maanden aan het aftellen: zijn zesde verjaardag! We hebben het gevierd, en hoe.

Poffertjes als ontbijt, chocoladetaart als lunch en patat als avondeten. Daarnaast natuurlijk zijn cadeautjes: Playmobil, een zelfgemaakt houten mes, snoepjes, tekeningen, boekjes, zelfgeschreven verhaaltjes enzovoorts. Vanya, Issa, Abbey en Siemen hadden enorm hun best gedaan en dat viel in goede aarde bij broer Dani.

Verder zijn de kinderen vooral bezig met verkenningstochten waarbij ze het bos achter het huis doorkruisen en de bergen aan de andere kant van de rijstvelden beklimmen. Vies en vol schrammen komen ze tevreden weer terug met allerlei spannende verhalen.

Taal

Een vraag die we met regelmaat horen is hoeveel mensen we al over Jezus hebben verteld en of we al hebben gepreekt. Hoewel we beseffen dat dit serieuze vragen zijn, moeten we er weleens om lachen. We spreken inmiddels de officiële

taal van Madagaskar goed genoeg om kleine gesprekjes te hebben over het weer, de kinderen of waar we vandaan komen. Dit is fijn, maar waar we nu wonen, spreekt men in dialect. Het Tanala dialect is anders dan het officiële Malagasy. Een poes is een 'saka' in het Malagasy maar 'piso' in Tanala. Als de woorden niet anders zijn worden ze wel anders uitgesproken. Dit maakt dat de mensen soms grote moeite hebben om ons te verstaan (en wij hen). Het behoeft dus niet zo veel uitleg dat van preken nog niets terecht is gekomen. Om onderwijs te geven hebben we toch echt meer kennis van de taal nodig. Dit betekent natuurlijk niet dat men absoluut niet weet waar we voor staan. We worden nauwlettend in de gaten gehouden. Het valt op hoe wij omgaan met elkaar. Ook onze houding naar anderen en naar dieren is opvallend anders. Dieren worden soms uit verveling getreiterd. Men bekogelt ze met stenen of ze geven zomaar een klap met een schep. Ons vocabulaire is goed genoeg om dan uit te leggen dat we zo niet om moeten gaan met Gods schepping. Stukje bij beetje zullen we wel aankomen op het moment van werkelijk onderwijs maar dat vergt tijd. Probeer zelf maar eens een behoorlijk diepgaand gesprek te voeren in een taal zoals Engels of Duits.

Ard en Carin de Leeuw

Ard en Carin, met de kinderen, werken in Zuid-Soedan onder de Laarim..

The Laarim zijn Nijl-afstammelingen, woonachtig in de Boya Hills. Het is een ruig en heuvelachtig gebied met rijke grasvlaktes met hoog gras en struikgewas.

Wat vooraf ging

AIM's Laarim focus team arriveerde in Zuid Soedan op 31 augustus 2016, een team bestaande uit twaalf volwassenen en zes kinderen. Ondanks de maand vertraging door een onveilige situatie in het land was er grote dankbaarheid dat er toestemming was om het land binnen te gaan. Nu volgt het verhaal van de eerste periode in het land.

Van duisternis tot licht

De teamleden doken meteen in het bekend worden van cultuur en taal, dit alles in een primitieve kampeerstijl woonomgeving. We hadden geestelijke strijd verwacht maar hadden niet voorzien dat onze kinderen doelwit zouden zijn. Er was ongekende duisternis, de maan was boven een ander continent. De silhouetten van de

platte Acaciabomen, zichtbaar door de glinstering van sterren in de verte, gaven ons de overtuiging dat we diep in het hart van Afrika waren. Onze avondgebeden werden twee keer verstoord door hulpgeroep van door scorpioen gestoken slachtoffers ergens in het donker achter de schutting. We behandelden de scorpioen steken en baden over de slachtoffers. Toen werd de lucht zo zwart als inkt.

Vier nachten op een rij, krijste de vier jaar oude Orlando Aitken het uit van totale angst zonder dat hij wakker was. In de beschermende armen van zijn ouders keek hij met ogen wijd open starend in het duister en maakte afwerende bewegingen met zijn armen naar onzichtbare krachten. We baden, we daagden, we berispten, we beleden het Hoogste gezag van Jezus, deden voorspraak. Langzaamaan namen zijn afwerende bewegingen en klaagzangen af en ging het over in zacht huilen in zijn slaap. We gingen door met gebed over de kamer, het huis en het kamp. Dankbaar dat Orlando rustig sliep de verdere nacht.

De kracht van het gebed

De volgende dag was onze wekelijkse teamdag. Het gehele team kwam bijeen in Orlando's slaapvertrek om onze gebeden te bundelen, om dit verontrustende toneel te verbreken.

We beleden onze eigen onmogelijkheden en de mogelijkheden van onze Heer en Redder Jezus Christus. We baden, we zalfden het slaapvertrek met olie. We verwijderden en verwierpen bewijsstukken van hekserij aan de vertakkingen van een boom in de tuin. Aan de andere kant van de wereld in Australië verenigden Orlando's grootouders en anderen zich in gebed met ons.

De volgende nacht was het net zo'n maanloze nacht, maar de geestelijke duisternis was verdwenen en Orlando sliep vrij van angst. We verheugden ons in de waarheid van God, 'want de God die gesproken heeft: Licht schijnt uit het duister, heeft het doen schijnen in onze harten, om ons te verlichten met de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus' (2 Cor.4:6). De daaropvolgende weken keerden de paniekaanvallen niet terug.

De Heer zet vrij.

Had dit plaats gevonden op eenzelfde pikzwarte nacht in het land van onze paspoorten, dan hadden we dit waarschijnlijk afgedaan met de diagnose nachtmerrie. Maar, Laarim, Zuid Soedan heeft minimale Christelijke of Bijbelse invloeden. Er is geen gevestigde Christelijke cultuur die de vrijheid van de kwade geesten, die hier lange tijd hebben gedomineerd, bestrijden. Tot nu! Met de komst van ons team zijn er

tenminste drie kampen waar Christus heerst. “De engel des Heren legt zich rondom wie Hem vrezen en redt hen.” (Psalm34:8)

Dit team is gekomen om te bidden en te streven naar op Christus gefocuste kerken, transformerend ieder Laarim dorp.

Ard en Carin zelf

Met een wagen vol geladen met lokale kinderen gaan we op weg naar het huis van Chief Joseph, de stamleider van Kali. Uit volle borst zingen de kinderen in het Laarim over de geboorte van Jezus. Dit is het favoriete nummer van de kinderen sinds het kerstverhaal toneelstuk in december.

Bij de Chieff aangekomen worden we opgewacht door meer dan 100 mensen. In spanning kijken ze toe hoe we een wit laken ophangen aan het hek wat de dieren gescheiden houdt van de lokale huisjes. Nadat we de beamer hebben opgezet worden we omringd door verrukte

geluiden.

Vanavond kijken we met onze lokale vrienden de Jezusfilm in hun eigen taal. Ze zien niet alleen voor het eerst een film, maar ze horen het ook nog in hun eigen taal.

Wat is het voor ons bijzonder om de Jezus film te zien door de ogen van de Laarim. De verbaasde uitroepen als Adam geschapen word vanuit het stof, de herkenning over de schoonheid van Gods schepping, de verwondering over de 'storm op de zee' en de verbazing over hoeveel water er wel niet is.

We genieten van de uitroepen van vreugde als Jezus de kinderen omarmt en laat weten dat ze belangrijk zijn en dat we ze lief moeten hebben. We genieten van een meisje die daarna de kans pakt om bij Carin op schoot te kruipen om liefde te ontvangen.

We zien de enorme verbazing van de mensen als Jezus de blinde man geneest en de absolute stilte als Jezus Zacheus ontmoet en ze in spanning afwachten hoe Jezus op

Zacheus reageert.

Het is mooi om te zien dat er enorme discussies ontstaan als er een wereld voor ze open gaat. Dat ze voor het eerst een paard zien en een ezel een last zien dragen. Of dat ze ontdekken dat de mensen in Jezus tijd in stenen huizen woonden (de mensen hier leven in huisjes van takken en riet) en de kleren die de mensen dragen. Voor de mensen hier een compleet andere wereld.

We horen de mensen door allerlei emoties gaan zoals de vreugde uitroep als Jezus het oor maakt van de soldaat die hem gevangen komt nemen in de hof van Gethsemane. En de flinke verbazing en pijn erkennend als Jezus geslagen en gekruisigd wordt.

Het zien van de Jezus film heeft een diepe indruk op onze Laarim vrienden achter gelaten. De mannen komen met het verzoek om weer terug te komen om hun meer over Jezus te vertellen.

Na de film heeft Ard het evangelie nogmaals kort uitgelegd met de belofte dat we elke week terug zullen komen om meer over Jezus te komen vertellen.

2 dagen na het bekijken van de Jezus film bij Chief Joseph, kwam de Chief bij ons op bezoek. Ze hadden

net een stier geslacht bij hem thuis en hij kwam ons een flink stuk vlees brengen. Om ons te bereiken heeft hij 2,5 km moeten lopen, maar hij was gekomen om onze vriendschap te eren.

Zo even een klein kijkje in ons leven in de Laarim. Wij realiseren ons elke dag weer wat een enorme zegen het is om hier in Kali te mogen wonen. We voelen ons gezegend met de vriendschappen die we opbouwen met de lokale bevolking en dat we een groeiend verlangen in hen zien om meer te leren van de Heere Jezus.

Het leven is zwaar voor de Kali bewoners en ze staan in de overlevingsstand. Lezen en schrijven hebben ze nooit geleerd, het eten is schaars, de mensen hebben honger en nu alle 4 de waterpompen stuk zijn moeten ze 9 km lopen voor het water uit de rivier. Maar ondanks alles groeit hun verlangen om meer van Jezus te leren.

We vragen jullie gebed voor de Laarim mensen en het evangelie, dat steeds meer gebied wint in de Laarim.

Groeten, Ard en Carin de Leeuw
Boaz, Manoah en Amy

Verjaardagen werkers

02-02 Léonie
21-02 Dani Hofmann (2011)
25-03 Annemarie
30-03 Boaz de Leeuw (2011)
31-05 Erna
07-06 Louis
29-07 Siemen Hofmann (2015)
23-08 Abbey Hofmann (2008)
28-08 Jurgen

01-09 Vanya Hofmann (2004)
17-10 Issa Hofmann (2006)
01-11 Amy de Leeuw(2015)
03-11 Ard
04-11 Janny
23-11 Manoah de Leeuw (2012)
29-11 Carin
09-12 Katja

Adressen werkers

Annemarie Boks
P.O.Box 640
Arua, Uganda.
annemarieboks@gmail.com

Léonie Dieleman
Missão para o Interior da Africa
C.P. 1951
Rua Andrade de Mello
Casa Nº 167
Beira, Sofala
Mozambique
leonie.dieleman@aimint.org

Louis en Erna Tolkamp
p/a Hennahof 36
1339 EC Almere
info@louisernatolkamp.nl

Jurgen en Katja Hofmann
BP 714
Antananarivo101
Madagaskar
jurgen@jurgenenkatja.nl

Janny van der Klis
Apartment 79
Stranmills Wharf, Belfast BT9
5GN
Noord-Ierland
janny.vanderklis@btinternet.com

Hierbij het verzoek om uw post
voor Léonie, uitsluitend papier en
geen pakjes, in een grote envelop
te sturen naar:

Léonie Dieleman, p/a
Wilgenhoekweg 39^a
4333 RG Middelburg.

Graag een extra postzegel van € 0,70
bijsluiten.

Ard en Carin de Leeuw
P.O.Box 4008
Kampala
Oeganda
ard.deleeuw@aimint.org

AFRICA
INLAND MISSION

www.aim europe.nl

Contactadressen AIM Nederland:

Secretariaat: Bert Martijn Dijkstra
W.F. Smitlaan 36
3705 TZ Zeist
e-mail: director.nl@aimint.org
tel: 06-22696307

Penningmeester: Dirk Visser
Uiverweide 36
6708 LC Wageningen
e-mail: finance.nl@aimint.org
tel: 0317-712467 (tijdens kantoortijd)

Gebedsgroep: Margreet de Borst
Dukaatslag 6
3991TC Houten
e-mail: gebed.nl@aimint.org
tel: 030-6360726

Mobilizer: Gerla van Zandwijk
H. Verschuringstraat 11
4206 ZS Gorinchem
e-mail: gerla.vanzandwijk@aimint.org
tel: 0183-512201

**AFRICA
INLAND MISSION**

www.aim europe.nl